

gnili krajši konec, saj sta se samo dve predavanji od skupaj več kot šestdesetih neposredno dotikali planinstva. V prvi delavnici s temo Predstavitev didaktičnih plakatov Živi športno, bodi cool je bil predstavljen didaktični plakat o temi planinarjenja, ki je poskus animacije šolske mladine za pot v naravo – v planini in gore. Sporočilo plakata usmerja mladega človeka k varnosti v gorah in spoštovanju narave. Didaktični plakati, skupaj jih je kar 12, so namenjeni predvsem učencem zadnje triade osnovne šole in dijakom srednjih šol. Projekt izvaja Fakulteta za šport. V drugi delavnici, ki bi jo lahko povezali s planinstvom, je bila predstavljena nordijska hoja s palicami (Nordic walking). Tudi ta projekt je predstavila Fakulteta za šport. V prihodnje bi veljalo v vsebinski del kongresa vključiti tudi več planinstva, saj imamo projekte, ki bi jih lahko brez sramu predstavili slovenski strokovni športni javnosti.

Bojan Rotovnik

Pohod po nekdanjih trških mejah Laškega

Letošnji pohod po nekdanjih trških mejah Laškega je bil 15. 11. 2003. Začeli smo ga na Orožnovem trgu v Laškem, pred rojstno hišo prvega načelnika SPD profesorja Frana Orožna, kjer je bila slovesnost ob 150. obletnici njegovega rojstva. Zbranim je spregovorila predsednica PD Laško Fanika Wiegeler, osrednji govor pa je imel predsednik PZS Franci Ekar. Članica planinskega krožka na OŠ Primoža Trubarja Laško Barbara Jančič je prebrala spis Katje Kolšek – spomin na pohod po trških mejah. Navzoče je pozdravil tudi župan občine Laško Jože Rajh. Med gosti sta bila še predsednik MDO PD Zasavje Borut Vukovič in podpredsednica PZS Slavica Tovšak. Številni pohodniki so si pred pohodom ogledali razstavo o profesor-

ju Franu Orožnu in njegovih delih v Knjižnici in muzejski zbirki Laško. Letošnjega pohoda, ki je potekal po levem predelu Laškega in okolice, se je udeležilo približno 400 pohodnikov. Sobotni sončni dan smo prijetno preživeli v naravi. Na našem pohodu ni dnevnikov ali značk, udeleženci pa dobijo žig in se srečajo z gostoljubnimi ljudmi. Organizatorji smo prejeli številne zahvale. Zadovoljni smo, da nam je uspelo predstaviti pohodnikom naše lepe kraje in gostoljubnost domačinov. V vasi Trojno so se domačini s še nekaterimi okoličani pripravili na sprejem pohodnikov z različnimi dobrotami, pozneje tudi v Marjia Gradcu v gostilni Čater. Podobno je vsa leta, na obeh straneh – levem in desnem bregu. Pohodniki so povsod sprejeti z odprtimi rokami.

Fanika Wiegeler

Obnovljene planinske koč

Čeprav se je letošnja glavna sezona pohodništva v slovenskih gorah končala konec septembra, pa bo tudi v prihajajočem zimskem času v nekaterih kočah, predvsem v srednje- in nižjegorskem svetu, živahno. Od 165 koč v gorah so nekateri letos obnovili. PZS je letošnja akcijo obnove planinskih koč, ki jo je izvajala skupaj z Olimpijskim komitejem Slovenije in poslovnim sistemom Helios, ocenila za zelo uspešno. Koče Triglavski dom na Kredarici, Dom na Peci, Koča na Loki pod Raduho, Kranjska koča na Ledinah in Mozirska koča so dobile barve in premaze, s katerimi so jim vrnili lepšo podobo. Za izvedbena dela na kočah so poskrbela PD, ki so takšno obliko pomoči in sodelovanja z veseljem sprejela, saj se vedno srečujejo z finančnimi težavami, ko gre za obnovitvene posege. Po ocenah PZS je bilo v okviru akcije obnovljeno približno 4000 m² notranjih in zunanjih lesenih površin. Projektne sodelovanju z gospodarskimi subjekti bomo v prihodnje namenili dodatno skrb. Helios je

že lani sodeloval z nami pri obnovi planinskih markacij in samo želimo si, da bi pridobili zaupanje še kakšne uspešne gospodarske družbe za podobno sodelovanje. Po ocenah PZS je bila letošnja planinska sezona zelo uspešna, saj je bilo v slovenskih gorah kake 3 milijone obiskovalcev, od tega približno 1,3 milijona v 165 planinskih kočah. V prihodnjem letu bodo nadaljevali tudi aktivnosti pri graditvi čistilnih naprav za planinske koč. Doslej je uspešno sodelovanje z ministrstvom za okolje, prostor in energijo dalo dobre rezultate. Osem malih čistilnih naprav v gorskem svetu že obratuje, v prihodnjem letu pa se jim bodo pridružile še tri, in sicer na Domu na Komni, pri Aljaževem domu v Vratih in na Koči na Grohotu pod Raduho.

Daniilo Sbrizaj

80 let Pavleta Šegule

Osemdeset let je lepa doba in zato je naloga opisati v tem času prehojeno pot toliko bolj zahtevna, še posebno, ker jo je prehodil Pavle Šegula. Ali morda tudi ne? Polovičarstva na tej poti ni bilo. To lahko brez pomislekov in kadarkoli potrdimo. In prav ta način dela – aktivno sodelovanje, kjer koli se je pojavil – ga je tudi leta 1960 pripeljal v GRS, natančneje, v Komisijo GRS. Njegova pripadnost goram in njegova prizadevnost pri delu sta bili za Bineta Vengusta dovolj velik razlog, da ga je pripeljal v Komisijo, in kmalu so tudi drugi spoznali, da ni samo »od oblasti postavljen«, ampak človek na mestu. Pri tem je treba posebej poudariti, da je sam nešteto krat poudaril, da ni čisto »pravi reševalec«, saj ni bil alpinist, ampak to smo hitro preslišali in se njegovi trditvi hudomušno nasmehnili. Pavle je širši javnosti znan kot strokovnjak za sneg in plazove. Odločilno vlogo pri tem je imel zbor IKAR leta 1962 na Vršiču, na katerem je bila ustanovljena Podkomisija za reševanje iz plazov IKAR. V tej

komisiji ni želel biti samo številka, zato je svojemu elektrotehniškemu znanju začel dodajati še spoznanja o snegu in snežnih plazovih. Drugo področje v GRS, na katerem je oral ledino, so bile zveze. S svojim profesionalnim delom je veliko pripomogel k temu, da imamo zdaj sistem zvez dobro urejen. Treba je omeniti tudi njegovo predsedovanje komisiji za odprave v tuja gorstva od ustanovitve leta 1963, ko je kazalo, da bo konec himalajskih odprav. Ne le, da je vse to delo vestno in marljivo opravljal, ampak je svoje znanje tudi prenašal naprej na druge. Predaval je na neštetih posvetovanjih in seminarjih in pripravil ustrezno gradivo – od prevodov tuje literature do samostojnih strokovnih izdaj (Nevarnosti v gorah, Sneg, led in plazovi in številnih drugih). Na mnogih področjih je oral ledino in pripravil res neprepeljivo veliko dragocenih publikacij. Njegovo življenjsko delo je šestjezični slovar Sneg, led in plazovi, ki je prvi te vrste na svetu.

Med njegovimi gorami zavzema prvo mesto Storžič. Ne samo, da je to gora, na katero je najraje zahajal, ampak je globlje zaznamoval njegovo življenjsko pot. Občudoval ga je že v mladosti, se vzpel na vrh po najrazličnejših smereh in v najrazličnejših razmerah. Žal je na njem izgubil tudi enega svojih prijateljev in se je tudi zato odločil iti med reševalce, da bi pomagal preprečevati take tragične dogodke. Reševalci imamo, tako kot vsi ljudje, svojo dobro in slabo plat, svoje odlike in napake. Poznal je napake svojih sodelavcev, vendar se s tem ni obremenjeval. Znal je te napake obiti in upoštevati le dobre stvari, ki jih je posameznik prinesel v GRS. Slišal je marsikatero pikro na račun svojega dela, vendar je to vzel dobronamerno, kot eno izmed napak kritika, ki je drugače za GRS veliko naredil. Metanje polen pod noge mu je tuje in pri vsakem sporu je želel doseči spravo. Konec šestdesetih in v začetku sedemdesetih let se je čedalje bolj kazala potreba, da se tudi v Škofji Loki ustanovi postaja GRS. Pot od inici-

ative do sprejema sklepa o ustanovitvi postaje na Komisiji GRS in končno do ustanovnega sestanka je v večini prehodil Pavle. Letošnje praznovanje petindvajsetletnice postaje v Škofji Loki je še najbolj njegova zasluga. Tako v GRS deluje že štiri desetletja. Katere funkcije je opravljal v tem obdobju, najbolje ve sam. Včasih v šali pove, da je bil tudi načelnik GRS, pa čeprav le nekaj ur.

V svoji knjigi spominov Križemkrazem po gorah nam je z izredno prijetno besedo ohranil spomine na prehojeno pot. Vendar njegova že omenjena pripravljenost za delo – zapisati to in ono, prevesti poročilo, napisati pismo v tujino in podobno in ustreči čisto vsakemu, ki ga prosi za pomoč – pomeni, da ima še danes polne roke dela. Kot pravi sam: Ali ni bolje, da še kaj napišem, kot pa da bi sedel v gostilni?

Pavle Podobnik

Maks Skribe – 80-letnik

9. oktobra letos je praznoval skromni, prizadevni in neutrudni član PD Pošte in Telekomov Ljubljana Maks Skribe 80-letnico uspešnega dela in zato je prav, da se ga spomnimo tudi bralci Planinskega vestnika. Rodil se je v vasi Šikole pri Pragerskem v družini trgovca s kmetijskimi pridelki. Starši so mu

zgodaj umrli. Pet let star je izgubil očeta, tri leta kasneje pa še mater. Zato so njega in brata dvojčka Franca leta 1932 oddali v Banovinski dečji dom za sirote brez staršev v Maribor. Pred 2. svetovno vojno je končal 4-letno meščansko šolo z malo maturo v Mariboru in nato še Elektrostrojno šolo mornarice v Kumbarju pri Boki Kotorski, ki jo je končal aprila 1941 kot elektrotehnik-kadet podnarednik. Toda težav še ni bilo konec. Pri vračanju domov so ga zajeli ustaši pri Slavonskem Brodu in ga predali Nemcem. Ti so ga poslali v taborišče za vojne ujetnike Stalag III. A v Luckenwalde pri Berlinu, kjer je bil od aprila 1941 do decembra 1942, ko so ga odpustili in poslali domov v Maribor. Kmalu potem so ga mobilizirali v nemško vojsko v mornarico, od tam se je vrnil 25. 8. 1945. Takoj po vrnitvi se je zaposlil kot elektrotehnik v telefonski sekciji Maribor Direkcije za ptt promet Ljubljana, kjer je delal na telefonskih zvezah. Leta 1947 je bil premeščen v telefonsko sekcijo Ljubljana. Delal je kot delovodja na terenu pri obnovi in zgraditvi telefonskega omrežja od jutra do mraka. Konec leta 1952 pa je bil zaradi uspešnega dela premeščen na direkcijo.

Tu pa se že začne aktivno delo v planinstvu. Leta 1949 se je včlanil v aktiv Poštar pri PD Ljubljana Matice, 28. 9. 1953 pa je bil med ustanovitelji PD PTT Ljubljana in izvoljen v prvi upravni odbor in za načelnika propagandne komisije. Maks Skribe je bil aktiven na področju propagande, kulture in izobraževanja, gospodarskem področju, na področju izletništva, pri pridobivanju novih članov in organiziranju društvenih prireditev. Od leta 1952, torej še pred ustanovitvijo našega društva, je sodeloval pri graditvi naše prve planinske postojanke »Poštarske kočice pod Solno glavo na Vršiču«, in sicer tako, da je zbiral in organiziral prostovoljne delavce ptt kolektivov iz Ljubljane, ki so vsak konec tedna udarniško delali pri obnovi in preureditvi porušene obmejne jugoslovanske stražnice na Vršiču, ki jo je